

«Λιτότητα» για ποιους;

ΟΣΑ γράφονται – και, χειρότερα ακόμα, ψιθυρίζονται – είτε για την οικονομική κατάσταση της χώρας είτε για τη σχεδιαζόμενη από την κυβέρνηση νέα εισοδηματική πολιτική, δεν προσφέρονται μόνο για αντιπολιτευτικούς τίτλους του είδους «Μας κρύβουν την αλήθεια» ή «Αντιλαϊκά μέτρα». Προκαλούν επίσης – και πολύ φυσικά – εύλογες ανησυχίες και δικαιολογημένες αντιδράσεις.

ΕΥΛΟΓΕΣ ανησυχίες στο μέτρο όπου καλλιεργείται σ' όλο και ευρύτερους κύκλους, η πεποίθηση ότι η οικονομική κατάσταση της χώρας είναι τόσο κακή ώστε να επιβάλλεται μια πολιτική «σκληρής λιτότητας». Και δικαιολογημένες αντιδράσεις στο μέτρο όπου διαδίδεται η εντύπωση ότι το κόστος της πολιτικής αυτής θα κληθούν να καταβάλουν τα ίδια πάντα μέρη του πληθυσμού, δηλαδή οι μισθωτοί και εργαζόμενοι.

ΓΙ' ΑΥΤΟ και η κυβέρνηση πρέπει να έχει έγκαιρα υπόψη της μερικές βασικές αλήθειες:

Η ΠΡΩΤΗ είναι πως καμιά πολιτική δεν μπορεί να εξαγγελθεί αν δεν υπάρξει πρώτα μια πλήρης και ειλικρινής ενημέρωση του ελληνικού λαού για την κατάσταση της οικονομίας. Όλοι γνωρίζουμε – και ο Πρωθυπουργός είχε άλλωστε και προεκλογικά ακόμα προαναγγείλει τις δύσκολες μέρες που έρχονται – μερικά βασικά οικονομικά μεγέθη. Ήρθε όμως η ώρα, η κοινή γνώμη να πληροφορηθεί από την ίδια την κυβέρνηση για τις πραγματικές διαστάσεις του προβλήματος και να μην περιμένει από εκθέσεις, πότε του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και πότε της ΕΟΚ – οι οποίες από την ίδια τη φύση και την προέλευσή τους έχουν διαφανείς πολιτικές σκοπιμότητες – την ενημέρωσή της. Και η ενημέρωση αυτή πρέπει να γίνει με τόσο ειλικρίνεια και πληρότητα ώστε να μην απομείνουν σε κανέναν αμφιβολίες ή ερωτήματα.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ αλήθεια είναι, πως κανένα μέτρο δεν μπορεί να ληφθεί – και εάν ακόμα ελαμβάνετο, δεν θα καρποφορούσε – αν δεν προηγηθεί διάλογος με όλους τους ενδιαφερομένους. Γιατί μόνο με τη διαδικασία αυτή μπορεί οι διάφορες κοινωνικές ομάδες να μεταφέρουν στην κυβέρνηση τους προβληματισμούς και τα αιτήματά τους και μόνο μέσα από το διάλογο μπορεί η κυβέρνηση να σταθμίσει τις ενδεχόμενες επιπτώσεις της όποιας πολιτικής της.

Η ΤΡΙΤΗ αλήθεια είναι το ότι τα όποια μέτρα πρόκειται να ληφθούν, προϋποθέτουν απαραίτητα μια ευρύτατη συναίνεση. Όσο κι αν η λέξη «συναίνεση» έχει φθαρεί, γεγονός παραμένει ότι εάν μια ορισμένη πολιτική δεν τύχει κοινωνικής αποδοχής, η αποδοτικότητά της θα είναι μικρή ή μηδαμινή, ακριβώς γιατί στην καθημερινή της εφαρμογή συνεχώς θα υπονομεύεται.

7-1 ΑΥΓ. 1985

N E A

Η ΤΕΤΑΡΤΗ αλήθεια είναι πως καμιά πολιτική δεν μπορεί να αποδώσει, αν δεν έχει σαν ουσιαστικό συστατικό της στοιχείο τη δικαιοσύνη και την ισότητα στις όποιες θυσίες. Σε έναν τόπο σαν το δικό μας, όπου επικρατεί η δικαιολογημένη και εδραιωμένη πεποίθηση ότι ορισμένοι – οι ίδιοι πάντα – κάνουν τις θυσίες και ορισμένοι άλλοι – οι ίδιοι και αυτοί πάντα – καρπούνται τα οφέλη, δεν μπορεί να επιχειρηθεί η εφαρμογή μιας πολιτικής που δεν θα είχε και στην εμφάνιση και στην ουσία, και στους τελικούς στόχους και στα ενδιάμεσα στάδιά της την έννοια της ισότητας. Είναι γνωστό ποιοι είναι εκείνοι, οι οποίοι πέτυχαν να δημιουργήσουν τόσες και τόσες προβληματικές επιχειρήσεις – χωρίς οι ίδιοι να πάψουν φυσικά να πλουτίζουν – όπως και είναι γνωστό ποιοι είναι εκείνοι – μόλις 1.500.000 μισθωτοί – οι οποίοι φορολογούνται στο επακριβές εισόδημά τους. Θα ήταν αδιανόητο να κληθούν οι τελευταίοι να καταβάλουν και πάλι τις θυσίες, ενώ οι πρώτοι μένοντες ασύδοτοι και ατιμώρητοι, θα περιμένουν την καινούργια μεγάλη ευκαιρία...